

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen AA

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen AA", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-aa-txt-shoot-id3a48bf40-d302-4d8b-9220-675f7d4859b2.pdf> (tilgået 06. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Den 8de Juli gjorde jeg en Excursion til Esrom. Naar man gaaer fra Esrom til Nøddebo langs med Søen passerer man en af de yndigste Veie, jeg i lang Tid er kommen. Først paa venstre Side Sølyst, der næsten er bygget paa Søen selv, længere hen Fredensborg. Paa den høire Haand har man bestandig Skov, afvejlende Bøge og Gran. Paa enkelte Steder finder man yndige Plantager af 3 à 4 Aars Graner. Paa Veien indhentede et Tordenveir mig. Jeg glædede mig allerede til at faae et saadant Uveir at see drage op over Esrom Sø og Grib Skov; men det blev kun til Regnen. Imidlertid interesserede det mig dog at see Præliminairerne til et saadant Skuespil. Jeg har vel seet Havet ved en saadan Leilighed at blaagraanes i skarpe Krusninger, og jeg har vel bemærket, hvorledes de Vindstød, der bebude Tordenens nære Ankomst, hvirvle Græsset og Sandet langs Kysten i Veiret; men jeg har ikke seet før, hvorledes et saadant Parti tager sig ud, naar det ikke blot er Græs men en heel Skov, som disse Vindstød (disse Basunstød, der bebude Dommen) have at sætte i Bevægelse. Da det imidlertid ikke blev til andet end Regn, ansaae jeg det for rigtigst at tye et eller andetsteds ind. Et saadant Sted viste sig nu ogsaa. Uagtet jeg længe søgte efter en Indkjørsel, viste der sig dog ingen. En Skikkelse, der lod sig see ved Vinduet, vinkede jeg af; men hun fandt sig formodentlig ikke beføiet til at uleilige sig ud i en saadan Regn, og at lukke Vinduet op kunde her vel ligesaa lidt være Tale om som hos nogen Bonde overhovedet. Mit Kjøretøi maatte jeg altsaa holde ind under nogle Træer, der bøiede sig ud over Veien for ligesom at give mig et Tilflugtssted. Selv traadte jeg nu iført min uhyre Chenille ind i Stuen, hvor jeg fandt Selskabet, bestaaende af 3 Personer, ifærd med at holde Middaften. Af Meublementet forefandtes naturligviis det lange store Bord, ved hvilket vore Bønder behage at æde; fremdeles en Himmelseng i Ordets egenlige Betydning; thi jeg tænker, at man maatte, naar man vilde i Seng, gaae op paa Loftet for derpaa at lade sig falde ned – et Fald, som da efter Bondeskik er temmelig dybt. Det følgende Værelse, hvortil Døren stod aaben, var et Oplagssted for Linned, Lærred, Dreiel osv. i uordentlige Masser, hvilket let kunde fremkalde Forestillinger om, at det var en lille Røvercoloni, man var i, hvortil saavel Stedets Beliggenhed (paa den ene Side Esrom Sø, paa den anden Side Grib Skov og i en Fjerdingsveis Afstand intet Huus) som Folkenes Udvortes syntes at egne sig. Dem ville vi nu tage en Smule i Øiesyn. Ved den øverste Ende af hiint omtalte lange Bord sad Manden selv med sit Smørrebrød og en Brændeviinsflaske foran sig. Ganske rolig hørte han paa min Fortælling om min sørgelige Skjebne og nippede blot en Gang imellem til sit Glas, Noget, som hans Næses Cubikindhold syntes at vise, at han ofte havde gjort. Imidlertid havde den hyppige Nydelse paa ingen Maade svækket dens Behagelighed, og jeg er sikker paa, at han drak sin Snaps endnu med samme Velbehag som En, der nylig er traadt ud af et Maadeholdenheds Selskab. Konen var ikke synderlig høi, med et bredt Ansigt og en hæsliq opadstaaende Næse, et Par lumske Øine, og som med Hensyn til deres Levevei (at blege for Folk) forsikkrede mig, at man skulde tjene sin Mundbid paa een Maade. Hertil kom en lille skrutrygget Pige, det samme Væsen, der

havde viist sig ved Vinduet, og som jeg dengang
antog for et Barn.